

מסכת כריתות

פרק ו'

א. הַמְבֵיא אֶשְׁם פָּלוּי וְנוֹדָע לוֹ שֶׁלֹּא חָטָא, אֲمַם עַד שֶׁלֹּא נִשְׁחַט, יֵצֵא וַיַּרְאֶה בְּעֵדֶר, הָבֵרִי רַבִּי מַאיָּר. וְחַכְמִים אֹמְרִים, יַרְאֶה עַד שִׁיסְפָּאָב, וַיַּמְכֵר, וַיַּפְלֵל דָמָיו לְגַדְבָּה. רַבִּי אַלְיעָזָר אֹמֵר, יַקְרֵב, שֶׁאָמַן אֵינוֹ בָּא עַל חָטָא זוֹ, הָרִי הוּא בָּא עַל חָטָא אַחֲרָיו. אֲמַם מִשְׁגַּנְשַׁחַט נִזְדָּע לוֹ, הַדָּם יַשְׁפֵּה וְהַבְּשָׂר יֵצֵא לִבְיַת הַשְּׁרָפָה. גַּזְרָק הַדָּם, הַבְּשָׂר יָאִכֵּל. רַבִּי יוֹסֵי אֹמֵר, אֲפָלוֹ הַדָּם בְּכֹס, יַזְרָק, וְהַבְּשָׂר יָאִכֵּל:

ב. אֶשְׁם וְדָאי אֵינוֹ כֵּן. אֲמַם עַד שֶׁלֹּא נִשְׁחַט, יֵצֵא וַיַּרְאֶה בְּעֵדֶר. מִשְׁגַּנְשַׁחַט, הָרִי זוֹ יַקְרֵב. גַּזְרָק הַדָּם, הַבְּשָׂר יֵצֵא לִבְיַת הַשְּׁרָפָה. שׂוֹר הַגְּסָקָל אֵינוֹ כֵּן. אֲמַם עַד שֶׁלֹּא נִסְקָל, יֵצֵא וַיַּרְאֶה בְּעֵדֶר. מִשְׁגַּנְשָׁקָל, מִתְּרָב בְּהַנְּאָה. עֲגָלָה עֲרוֹקָה אֵינָה כֵּן. אֲמַם עַד שֶׁלֹּא נִעַרְפָּה, הַצָּא וַתַּרְאֶה בְּעֵדֶר. מִשְׁגַּעַרְפָּה, תַּקְרֵב בְּמִקּוֹמָה, שֶׁעַל סְפָק בָּאָה מִתְּחִלָּתָה, כְּפָרָה סְפִיקָה וְהַלְכָה לָהּ:

ג. רבי אליעזר אומר, מתנדב אדם אשם פלוי בכל יום ובכל שעה שיראה, והיא נראית אשם חסידים. אמרו עליו על בבא בן בוטי, שהיה מתנדב אשם פلוי בכל יום, חוץ מאחר يوم הכפורים يوم אחד. אמר, הטעון זהה, אלו היו מנהיים לי, קיתי מביא, אלא אומרים לי, המתו עד שתקנס לסקק. וחכמים אומרים, אין מביאים אשם פלוי אלא על דבר שזדוננו כרת ושגנתו חטא:

ד. חיבי חטאות ואשמות ורק אי ש עבר עליהם עליון يوم הכפורים, חיבין לךbia לאחר يوم הכפורים. חיבי אשמות פלויין, פטורים. מי שבא על ידו ספק עבירה ביום הכפורים, אפלו עם חשכה, פטור, שכל ביום מכפר:

ה. האה שיש עליה חטא העוף ספק, ש עבר עליה يوم הכפורים, חיבת לךbia לאחר يوم הכפורים, מפני שמקשרותה לאכל בזבחים. חטא העוף הבאה על ספק, אם משגמלקה נודע לה, הרי זו תקבר:

ו. הפריש נשתי סלעים לאשם ולקח בהן שני אילים לאשם, אם היה אחד מהן יפה נשתי סלעים, יקרב לאשם, והשני ירעה עד שישפאב, ימכר, ייפול דמיו לנבדה. לkah בהן שני אילים לחליין, אחד יפה נשתי סלעים ואחד יפה עשרה זוז, היפה נשתי סלעים יקרב לאשם, והשני למעילתו. אחד לאשם ואחד לחליין, אם היה

שֶׁל אֲשָׁם יִפְהַרְתֵּן שְׂמִינִי סְלֻעִים, יִקְרֹב לְאַשְׁמוֹ, וְהַשְׁנִי לְמַעַילָתוֹ, וִיבְיאָה
עַמָּה סְלֻעַן וְחַמְשָׁה:

ג. הַמְּפִרְישׁ חַטָּאתוֹ, וִמְתָה, לֹא יִבְיאָה בָנוֹ אֶחָדוֹ. וְלֹא יִבְיאָה
מַחְטָא עַל חַטָּאתוֹ, אֲפָלוֹ עַל חַלְבָן שְׁאָכֵל אֲמֵשׁ לֹא יִבְיאָה עַל חַלְבָן
שְׁאָכֵל הַיּוֹם, שֶׁגָּאָמֵר (ויקרא ד), קָרְבָנוּ עַל חַטָּאתוֹ, שִׁיהָא קָרְבָנוּ
לְשֵׁם חַטָּאוֹ:

ה. מְבִיאֵנוּ מַהְקָדֵשׁ כְּשֶׁבָה, שְׁעִירָה. מַהְקָדֵשׁ שְׁעִירָה, כְּשֶׁבָה.
מַהְקָדֵשׁ כְּשֶׁבָה וְשְׁעִירָה, תּוֹרִין וּבְנֵי יוֹנָה. מַהְקָדֵשׁ תּוֹרִין וּבְנֵי יוֹנָה,
עֲשִׂירִית הַאִיפָה. כִּימָצָד. הַפְּרִישׁ לְכְשֶׁבָה אוֹ לְשְׁעִירָה, הַעֲנֵני, יִבְיאָ
עוֹפָה. הַעֲנֵני, יִבְיאָ עֲשִׂירִית הַאִיפָה. הַפְּרִישׁ לְעֲשִׂירִית הַאִיפָה,
הַעֲשֵׁיר, יִבְיאָ עוֹפָה. הַעֲשֵׁיר, יִבְיאָ כְּשֶׁבָה וְשְׁעִירָה. הַפְּרִישׁ כְּשֶׁבָה אוֹ
שְׁעִירָה וְגַסְתָּאָבוֹ, אֲמִרְכָה יִבְיאָ בְּדַמְיָהָן עוֹפָה. הַפְּרִישׁ עוֹפָה וְגַסְתָּאָבוֹ,
לֹא יִבְיאָ בְּדַמְיָהָן עֲשִׂירִית הַאִיפָה, שָׁאַיְן לְעוֹפָה פְּדִיוֹן:

ט. רַבִּי שְׁמַעֲון אָזֶר, כְּבָשִׁים קֹדְמִין לְעַזִּים בְּכָל מָקוֹם. יִכְלֶن מִפְנֵי
שָׁהֵן מִבְּחָרִין מָהֵן. תְּלִמּוֹד לְזֹמֶר (ויקרא ד), וְאִם כְּבָשׂ יִבְיאָ קָרְבָנוּ
לְחַטָּאת, מַלְמִיד שְׁשִׁנֵּיהֶם שְׁקֹולִין. תּוֹרִין קֹדְמִין לְבְנֵי יוֹנָה בְּכָל
מָקוֹם. יִכְלֶן מִפְנֵי שָׁהֵן מִבְּחָרִים מָהֵן. תְּלִמּוֹד לְזֹמֶר (שם יב), וּבָנָו
יוֹנָה אוֹ תָר לְחַטָּאת, מַלְמִיד שְׁשִׁנֵּיהֶן שְׁקֹולִין. הָאָב קֹדֶם לְאִם בְּכָל
מָקוֹם. יִכְלֶן שְׁכֹבּוֹד הָאָב עֲזִיף עַל כְּבָוד הָאִם, תְּלִמּוֹד לְזֹמֶר (שם

יט), איש אמו ואביו פיראו, מלמד שעניהם שחוקלים. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חביבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זהה הבן לפניו הרבה, קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חביבין בכבוד רבו: